



Kerkbrief

van de Hervormde Gemeente Nieuwkoop



colo
fon

Redactie: Corrie Zoutendijk, Evert de Jong, Corry van der Kruk
Inleveren Kopij: Corrie Zoutendijk Chrysantenstraat 121, 2431 XJ Noorden.
E-Mail zoutendijk02@kpnmail.nl

De Kerkbrief wordt gezien als welkome aanvulling op het Kerkblad

Van de redactie	1
Meditatie— Ommekeer	1
Thema Taizé viering—Want van U is de kracht	2
Chassidische legende—De openbaring	3
Tweespraak	3
Via Francigena	4
Eeuwig Kerstfeest	5
Kerstverhaal—Op zoek naar het kerstkind	5
Vakantieoverzicht	6

VAN DE REDACTIE

Geachte lezers,
Voor u ligt de kerstuitgave van de kerkbrief.

In de meditatie staat de adventsboodschap "**Hij komt!**" Dat is een stralende boodschap. Hij wacht niet tot wij de zaakjes voor elkaar hebben en we er klaar voor zijn om Hem te ontvangen. Hij komt, juist omdat wij het zelf niet redden. Het is die verrassende geloofsmoed als Maria zingt: *Mijn ziel maakt groot den Here*

Hetty Hillesum, in gevangenschap, schrijft in haar zondagochtendgebed het sterker: God, het is duidelijk dat je ons niet kunt helpen, maar dat wij jou moeten helpen en dat we de woning in ons, waar jij huist, tot het laatste toe moeten verdedigen. Mensen proberen uit de klauwen van vijanden te blijven. Terwijl in Uw armen, is men in niemands klauwen. Hier spreekt ze haar geloof en steun in God uit.

De chassidische legende vertelt dat God in elke tijd aan één iemand de grote geheimen van hemel en aarde toevertrouwt

Vele jaren geleden heeft Dhr. Nico Stam een gedicht in de kerkbrief geplaatst : **Eeuwig Kerstfeest**
We kwamen dit tegen en hebben het ook nu weer geplaatst.

Er is een vervolg op de pelgrimsreis in Italië van september j.l.

Voor de jeugd een kerstverhaal zoals het evangelie, maar dan uit de ogen van een kind.



**Wij wensen u Gezegen-
de Kerstdagen en een
gelukkig 2026 toe**

De Redactie.

Volgende uitgave:
februari 2026

Kopij opsturen voor 3 februari
2026

MEDITATIE—OMMEKEER

"Mijn ziel maakt groot den Here"(Lucas 1:46)

Hij komt!

Advent betekent "Komst". Want het meest wezenlijke van God, van Jezus, van de Heilige Geest is, dat Hij komt. Niet misschien, als alles mee zit. Maar ook dan als alles tegen zit. Ook als niemand op Hem zit te wachten, ook als niemand er meer op rekt, ook als niemand er klaar voor is om Hem te ontvangen. De adventsboodschap: "Hij komt!" heeft daardoor iets beklemmends. We zijn er niet klaar voor. Zijn komst betekent een inval in ons bestaan, waarbij onze handel en wandel tegen het Licht van Christus worden gehouden. En wie kan dat met een gerust hart tegemoet zien? Daarom is de liturgische kleur in de adventsweken "paars", als teken van inkeer, boetedoening en berouw.

Maar tegelijk is de adventsboodschap "Hij komt!" een stralende boodschap. Hij wacht niet tot wij de zaakjes voor

elkaar hebben en we er klaar voor zijn om Hem te ontvangen. Hij komt, juist omdat wij het zelf niet redden.

"Hij komt!" Dat betekent: Niet het kwaad en de ellende zijn de beheersende machten, die onweerstaanbaar als gletsjers voortschuiven en een steeds groter deel van de aarde bedekken. "Hij komt!" betekent: De toekomst van deze aarde ligt in de genadige handen van Christus. Met moed en vertrouwen en een heilige sportiviteit mogen we ons richten op die toekomst.

De geboortekerk in Bethlehem heeft een heel lage bovendorpel. Dat was om te voorkomen, dat Turkse soldaten op hun paarden de kerk zouden binnenrijden.

Maar die lage bovendorpel heeft ook een diepere betekenis. Om naar ons toe te komen en ons te bereiken op de



plaats waar we ons bevinden heeft Jezus heel diep moeten bukken. Om Hem te vinden zullen wij op onze beurt van onze troon moeten afstappen om Hem de plaats te geven die alleen Hem toekomt.

Voor dat geheim zijn de ogen van Maria open gegaan en dat heeft ze verwoord in haar lied.

Het lied van Maria

Maria is in blijde verwachting van de Messias. Haar hart is vervuld van intense verwondering over de verrassende ommekeer die de Here God heeft te weeg gebracht:

*Machtigen haalt Hij neer van de troon
en eenvoudigen verhoogt Hij.
Hongerigen vervult Hij met goede gaven,
maar rijken zendt Hij ledig heen.*

Maria weet het uit eigen ervaring. Want de Here God heeft haar, het eenvoudige meisje uit Nazareth, uitgekozen voor de hoge eer om moeder van de Messias te worden. Ze moet haar blijdschap daarover uiten in een lied. Het is een heel persoonlijk, maar geen individualistisch lied. Maria weet zich de woordvoester van haar volk Israël. Een volk, dat telkens in het nauw raakte en het kind van de rekening werd. En daarmee is Maria de woordvoester van de armen. Want voor de Here God telt wel ieder mens, maar de minsten tellen bij Hem het allermeest. Die zijn immers uitsluitend aangewezen op zijn goedertierenheid en trouw. Daarom staat het lied van Maria vol van citaten uit de psalmen en de profeten. Dat begint al met de eerste regel:

*Mijn ziel maakt groot den Here
en mijn geest jubelt over God, mijn Heiland.*

Dat is een duidelijke heen wijzing naar de beroemde woorden van de profeet Habakuk:

*Al zou de vijgeboom niet bloeien
en er geen opbrengst aan de wijnstokken zijn,
al zou de vrucht van de olijfboom teleurstellen
en de akkers geen spijs opleveren,
al zouden de schapen uit de kooi verdreven zijn,
nochtans zal ik juichen in de Here,
jubelen in den God van mijn heil.*

Dat is een mooie tekst. Net zo indrukwekkend als de be-

kende woorden van Job:

*De Here heeft gegeven, de Here heeft genomen,
de Naam des Heren zij geloofd.*

Alleen, je kunt over zulke teksten niet preken. Je kunt toch niet tegen de mensen zeggen: Zo, zoals Habakuk en Job, zo zouden jullie moeten geloven! De mensen zouden zeggen: Als het zo moet, dan begin ik er niet aan, want dat lukt mij nooit.

Ook in het pastoraat kun je niets met zulke teksten. Je kunt bij iemand, die zijn bedrijf heeft moeten beëindigen, toch niet die tekst uit Habakuk lezen! En aan iemand, die slag op slag te verduren had, mag je toch niet de woorden van Job voorhouden!

En toch! In crisissituaties duiken zulke geloofswoordensoms onverwacht op. In de eigen taal van de mensen zelf. Meer dan eens heb ik dat tot mijn verrassing ervaren. Zoals bij die man, die, bijna wanhopig tegen mij zei: "Als God ook dat nog van mij afneemt, dan weet ik het niet meer, dominee!" En dan, na een geladen stilte, heel onverwacht de dank: "Maar ook dan weet ik, dat God mij niet laat vallen!"

Over die verrassende geloofsmoed gaat het als Maria zingt;

*Mijn ziel maakt groot den Here
en mijn geest jubelt in God, mijn Heiland.*

God brengt een ommekeer. In ons hart, in onze kijk op het leven. Maar ook in onze levenshouding. Het Leger des Heils heeft dat heel kernachtig onder woorden gebracht: "Gered om te redden!"

We zouden dit wachtwoord als volgt kunnen aanvullen:

*Getroost om te kunnen troosten
Bemind om te beminnen
Gezegend om tot een zegen te zijn.
Gezien om naar anderen om te zien.
Gediend om te dienen
Verkozen om te kiezen zoals God kiest.*



C. de Jong

THEMA TAIZE VIERING—WANT VAN U IS DE KRACHT

Zondag 23 november stond in de taizé-viering het thema 'Want van U is de kracht' centraal.

Gelezen werd uit psalm 71 en uit Matteüs 6: 7 – 14. Tevens werd een tekst gelezen van Etty Hillesum gelezen, die we hier graag nog eens weergeven.

Tekst van Etty Hillesum- over innerlijke kracht zoeken.

Het zijn bange tijden, mijn God. Vannacht was het voor het eerst, dat ik met brandende ogen slapeloos in het donker lag en er vele beelden van menselijk lijden langs me trokken. Ik zal je een ding beloven, God, een kleinigheidje maar: Ik zal mijn zorgen voor de toekomst niet als even zovele zware gewichten aan de dag van heden hangen, maar dat kost een zekere oefening.

Iedere dag heeft nu aan zichzelf genoeg.(...)

En haast met iedere hartslag wordt het me duidelijker: dat

je ons niet kunt helpen, maar dat wij jou moeten helpen en dat we de woning in ons, waar jij huist, tot het laatste toe moeten verdedigen. Er zijn mensen, het is heus waar, die nog op het laatste ogenblik stofzuigers in veiligheid brengen en zilveren vorken en lepels in plaats van jou, mijn God. En er zijn mensen die hun lichaam in veiligheid willen brengen die alleen nog maar behuizingen zijn voor duizenden angsten en verbitteringen. En ze zeggen: mij zullen ze niet in hun klauwen krijgen. En ze vergeten dat men in niemands klauwen is, als men in jouw armen is.

ZONDAGOCHTENDGEBED: 12 juli 1942, uit Hillesums dagboeken.

Esther (Etty) Hillesum (Middelburg, 15 januari 1914 – Auschwitz, ca. 30 november 1943), geboren in een Joods-Nederlandse familie, kreeg in 1981 bekendheid door de publicatie van een bloemlezing uit haar dagboek, 38 jaar nadat zij in Auschwitz werd vermoord. In haar dagboek verwoordde ze haar persoonlijke, innerlijke ontwikkeling te midden van de turbulentie van de Tweede Wereldoorlog en de absurditeiten van

de Holocaust.

Het boek is niet alleen een sterk persoonlijk document, maar geeft ook enig inzicht in de wijze waarop de anti-Joodse maatregelen en deportaties in die jaren op Joden zelf zijn overgekomen.

CHASSIDISCHE LEGENDE—DE OPENBARING



De chassidische legende vertelt dat God in elke tijd aan één iemand de grote geheimen van hemel en aarde toevertrouwt, en in zijn tijd was de Baäl Sjem die ene persoon. Aan zijn tijdgenoten werd dat pas geopenbaard toen hij al dertig jaar was, of ouder.

Zijn gewone naam was Israël ben-Eliëser.

Zijn woonplaats was toen een eenzame herberg in de uitlopers van de Karpaten. Zou je er komen eten of overnachten, dan trof je een tengere vrouw aan. Zij liep dan naar buiten, maakte met haar handen een trompet om haar mond en riep naar de berghelling: “Israël!” Dan kwam hij uit zijn grot tevoorschijn om een maaltijd of een kamer voor je klaar te maken. Wat hij in die grot deed? Wachten, samen met heel de natuur en al de elementen, totdat het moment daar was.

Op een dag reisde rabbi Naftali door die streek, met paard en wagen. Rabbi Naftali had met een vriend een mooi gesprek gevoerd, en in zijn hoofd gonsden de woorden nog rond – totdat hij vlakbij de herberg kwam. De woorden vielen stil in zijn hoofd, hij voelde zich moe worden, hij moest wel halt houden bij de herberg. De vrouw riep haar man, Israël kwam uit zijn grot en maakte een maaltijd klaar. Hij ging niet als een vrome jood gekleed: een jas en laarzen van schaapsvel, een boerenmuts op zijn lange blonde haar. Rabbi Naftali vond het maar niets, en besloot direct na het eten verder te reizen.

Maar toen hij doorreisde, wist hij niet wat er met hem gebeurde. Voor zijn ogen raakte het hele landschap door elkaar, niets bleef op zijn plek staan, afronden vol duisternis openden zich. En midden in die verwarring zag hij hoe een reusachtige man met een jas en laarzen van schaapsvel heel rustig naar hem toe kwam lopen. Snel liet hij zijn wagen omkeren en reed terug naar de herberg. Daar voelde rabbi Naftali zich weer rustig worden. “Ik ben vast oververmoeid”, dacht hij, en hij besloot om er de nacht door te brengen.

De volgende dag vertrok hij weer. Nu bleven de bergen en bomen stevig op hun plek staan, maar toen hij naar boven keek, zag hij dat de lucht een harde schil was geworden, en opeens was alles gekerkerd en gestold, niet alleen daarbuiten maar ook in het hart van rabbi Naftali. En alweer zag hij die grote man met een jas en laarzen van schaapsvel die dwars door al die starheid op hem toe kwam. Opnieuw keerde hij om en ging terug naar de herberg. Nu pas vroeg hij aan Israël de herbergier: “Wat is dat toch met jou, dat ik je op mijn wegen tegenkom?” Maar Israël glimlachte alleen, en rabbi Naftali vond geen woorden om verder te vragen.

Zo ging het dagen lang. Rabbi Naftali kon maar niet weggomen. Toen het vrijdagavond werd en de sabbat aanbrak, sprak Israël de herbergier de gebeden en zegende het sabbatsmaal, alles met een boerse eenvoud. Daarna wenste hij rabbi Naftali een goede nacht.

In die nacht zag rabbi Naftali, als in een visioen, hoe al het licht van God om zijn gastheer Israël, de Baäl Sjem, heen stond. Hier stond de mens zoals God hem op de zesde scheppingsdag in gedachten had gehad.

En de volgende ochtend vierden ze samen de **sabbat**.

TWEESPRAAK

Waarom waren het herders
Die hun kudde en veld
Verlieten toen de boodschap
In Bethlehem werd verteld?

**Omdat er een Lam
En een Herder kwam.**

Waarom waren het visschers
Die van schip en net
Werden weggeroepen
Bij 't meer van Genesareth?

**Omdat Hij een Vis
En een Visser is.**

Weet jij waarom de krijgs-
knecht
Bloem en blad afrukt



En een kroon van steelen
Op 't droevig voorhoofd drukt?

**O Roos zonder doorn
Uit doornen geboren!**

Ach, dat Hem de vijand
Kende met een kus,
En dat Hij zijn vrienden
Vreemd bleef tot Emmaüs?

**Ach, waren dat wij niet?
Ach, ik niet? ach, jij niet?**

Martinus Nijhoff. (1894 - 1953)

*Nederlandse dichter, toneelschrijver, vertaler,
criticus en essayist.*



Dhr. Arie van Blaaderen

VIA FRANCIGENA

Via Francigena / De weg der Franken

In het oktobernummer heb ik verteld over ons verblijf in Assisi. Dat ging vooral over de dagen in en rond Assisi. Dit gedeelte gaat over de wandeltocht over Via Francigena

Op dag 4 zijn we in de bus gestapt op een deel van de Via Francigena te volgen. In de folder stond dat we bij Aquapendente zouden starten. Omdat het ca 2 uur rijden was zijn we iets verder op de route afgezet. Tot onze stomme verbazing bleek exact hetzelfde punt te zijn waar we twee jaar geleden in 2023 Eveline en haar vriendin Jacqueline afgezet hadden. Soms geloof je het toeval niet.

Nog steeds waren onze koffers niet gearriveerd. Inmiddels was er wel wat kleding aangeschaft dat geschikt was voor de warme dagen in de zon. Wat we wel misten waren de wandelstokken. Dichtbij stond een bamboebosje. Met een zakmes zijn stengels gezaagd om te dienen als wandelstokken. Zo doen pelgrims dat: gebruiken wat voorhanden is.

Na 5 km op de weg uitgekomen in San Lorenzo Nuovo en daar een heerlijke lunch gegeten. Na een uur onze tocht vervolgd via een stukje woonwijk de berg op en de paden gevolgd welke goed waren aan gegeven rood/wit. Soms erg steil, smal en warm. Soms dalen maar ook weer stijgen en dalen uiteindelijk in Bolsena aangekomen. En omdat we niet wisten of onze koffers gearriveerd waren, weer eerst uit shoppen. We hadden ondergoed nodig. Na lang zoeken was dit te vinden in de plaatselijke Coöp. Wat kunnen eenvoudige winkels toch geweldig zijn. Met de buit naar het hotel en delen, want we hadden voor iedereen wat ingeslagen. Wat bleek, er waren nog steeds geen koffers. Maar wel luxe, dus een heerlijke douche en schone kleren aan.



De dag daarop trokken we van Bolsena naar Montefiascone. De afstand leek ons niet zo ver. Maar, wat zeggen afstanden in een heuvelachtig gebied. De hellingen dicteren hoe snel men kan gaan. Zo trokken we door bossen en over velden achter elkaar aan. Ieder met zijn eigen rugtas. De rugtas met water en kleren, en wat eten voor onderweg. Inmiddels hadden we elkaar een beetje leren kennen. Naast de rugtas werd ook de mentale rugtas meegedragen. Al lopende kwamen persoonlijke verhalen los, die je normaalgesproken niet snel aan iemand verteld.



De weg was soms niet goed begaanbaar. Steile en glibberige hellingen, grote en kleine stenen op het pad. In Assisi hadden we begrepen hoe Franciscus met tegenslagen omging, hij benoemde de tegenslag als broeder. In zijn navolging van hem vroegen we aan 'broeder' steen om onze voeten te ontzien. Montefiascone ligt op een hoge heuvel, dus was het laatste stuk het zwaarst.

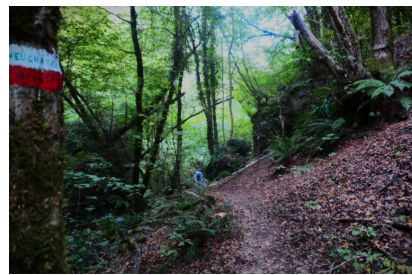
Bij het vertrek in Montefiascone hebben we op het hoog-

ste punt een meditatie moment gehouden.

Zo onder de bomen naast een kerk met uitzicht over de stad was het goed om een stuk uit het evangelie te lezen en een lied te zingen. Zo gesterkt gingen we onderweg. Het grootste deel van de weg was in de zon, en de temperatuur liep boven de 30 graden. De route was goed aangegeven, behalve toen de weg was versperd door een ijzeren hek dat op slot bleek. Onze inbrekerskennis bleek niet voldoende om het slot open te krijgen, dus mochten we een stuk terug. In Viterbo liepen we door de industriële buitenwijk met een Decathlon-winkel. Daar zijn we eerst langs gegaan, want op de koffers rekende niemand meer. Op de zondagmorgen liepen we door olijfgaarden en hazelnotenbomen richting Vetralla.

Deels liepen we over velden en deels tussen de bomen. Die morgen was ons verteld dat de koffers op vliegveld in Rome stonden en ons was gesommeerd om deze zo snel mogelijk op te komen halen. Italianen kunnen op dat vlak zo heerlijk 'demanding' zijn. Een van ons is met een lijst van bagagenummers met een gehuurd busje met chauffeur naar Rome gereden, om de koffers op te halen.

Voor Eveline was dit een heel bewogen reis. Overal zag ze plaatsen was ze 2 jaar eerder met haar vriendin geweest was. Samen gezeten op die steen, op dat bankje, en hier hadden we gerust. In dezelfde winkel om het middageten te kopen. Toen liep de weg net iets anders. En liepen we door het stadje Capranica, waar we destijds voor 7 dagen een huisje hadden betrokken. Allemaal mooie en emotionele herinneringen.



In het laatste stuk, tussen Capranica en Sutri, liepen we door een stuk donker bos, terwijl het ook nog begon te regenen. Het zag er griezelig uit. Net als een sprookjesbos. Gelukkig is er niets voorgevallen en kwamen

we heelhuids aan in ons hotel. Dit hotel bezit een kapel, daar hebben we de laatste avond een meditatief samenzijn gehad. En ook een heerlijk diner, in een ruimte zo groot, als was het een 'ridderzaal'.

De volgende dag een kort bezoek aan Rome. We werden afgezet bij de Basiliek van Santa Maria Maggiore. Daar waar de laatste paus Franciscus is bijgezet. Eenieder ging daar zijns weegs in Rome. Wij hebben de dochter van Jacqueline en haar man opgezocht. Daarna was de tocht over en vlogen we huiswaarts.

Wat hebben we meekregen van deze reis.

We hebben heel veel mooie mensen ontmoet en vrienden erbij gekregen. Ondanks de tegenslagen en ontberingen willen we graag meer van zulke reizen ondernemen.

We kijken uit om elkaar weer te ontmoeten.

Evert de Jong

EEUWIG KERSTFEEST

*er schijnt een Licht van gouden stralen,
't komt mensen uit het duister halen.
beschijnt ook herders en hun dieren
die voor 't eerst hun kerstfeest vieren.}*

*hoort die blijde herders danken
voor die wonderschone klanken
eer zij God en Vrede op aard
engelenzang, voor ons bewaard.*

*wij durven 't nauwelijks te vragen,
zijn wij dat volk van 't welbehagen
en mensen van de goede wil?
ach, wat maakt dit kerstfeest stil.*

*wie van ons zou 't durven wagen
aan dit Christuskind te vragen,
Heer er zijn veel donk' re uren,
laat dit kerstfeest eeuwig duren.*

*nooit uit Bethl' em weg te gaan,
altijd bij Uw, krib te staan.
altijd weer met koude handen
nieuwe kaarsen laten branden.*



*maar...., dit Kind is eens geboren
om U en mij, in schuld verloren,
nieuwe wegen aan te wijzen,
door stralend uit het graf te rijzen.*

*kerstmis, kruisdood en verrezen,
pinksteren heeft het bewezen,
aan Zijn feest is nooit een slot,
roept ons nu, voor 't Feest bij God.*



Nico Stam

KERSTVERHAAL—OP ZOEK NAAR HET KERSTKIND

'Kom snel, Tuvia! Er zijn herders in de stad met een heel vreemd verhaal. Mijn vader vertelde het. Ga je mee? Dan gaan we ze zoeken!'

Amos staat hijgend voor Tuvia. Die is nog druk bezig om twee takjes met een restje touw aan elkaar vast te maken. Hij maakt een wagen om aan zijn houten paard te binden. Het lukt al aardig. Amos trekt hem aan zijn arm. 'Kom nou Tuvia. Straks zijn ze misschien de stad weer uit.' De nieuwsgierigheid wint het van zijn verlangen om de wagen af te krijgen. 'Wat voor verhaal hebben ze dan?' vraagt Tuvia aan zijn buurjongen.

Die haalt zijn schouders op, Tuvia met zich meerekend. 'Ik weet het niet precies. Er is iemand geboren. En de herders zeggen dat alles nu gaat veranderen. Ik wil horen wat er precies gebeurd is. Kom!'

Samen hollen de jongens over de stoffige straten. Er zijn weinig mensen op straat. Maar als Tuvia en Amos dicht bij het centrum van Betlehem komen, wordt het steeds drukker. Mensen praten opgewonden. Sommigen lachen en roepen spottend: 'Heb je het verhaal gehoord van de herders? Haha... een engelenkoor in de nacht. Dat kan toch helemaal niet?' Een herbergier die zijn straatje schoonveegt voor de nieuwe gasten van deze dag, schudt ongelovig zijn hoofd. Een vrouw met manden vol graan loopt net langs hem. Ze blijft staan en zegt: 'Ik heb het ook gehoord. En volgens mij is het waar. De engelen hebben verteld dat de Messias, de Verlosser, is geboren! Als dat toch eens waar is...' In zichzelf mompelend loopt de vrouw weer verder met haar zware vrachtje.

'Waar zijn de herders nu?' vraagt Amos ongeduldig aan de herbergier. 'Ze staan nog op het marktplein.



Maar doe geen moeite jongens. Het zijn onzinverhalen.' Amos en Tuvia weten genoeg. Meteen zetten ze het weer op een lopen, nu richting het marktplein.

Ze hoeven niet lang te zoeken. Op het marktplein staan veel mensen bij elkaar. In het midden van hen herkent Tuvia Naftali. Naftali is een herder die vlak bij hen woont. Hij heeft veel schapen en hij is erg sterk. Ooit heeft hij met een beer gevochten en zo zijn lammetjes beschermd. Veel mensen kijken tegen hem op. Naftali ziet Tuvia en Amos. Hij wenkt hen om dichterbij te komen.

'Tuvia, jouw naam is vannacht waarheid geworden!' roept hij over de hoofden van mensen heen. De mensen zijn stil geworden en kijken ineens allemaal naar Tuvia. Zijn wangen worden er een beetje rood van. 'Tuvia, jouw naam betekent: "God is goed"! Deze nacht is God zo goed voor ons geweest. Wij, enkele herders en ikzelf, waren in het veld. We warmden ons aan het vuur en hielden de wacht over onze schapen. Plotseling scheen er in de lucht een licht dat ons allemaal verlichtte. We konden er niet naar kijken, zo fel was het licht. Het licht begon te zingen. Een prachtig lied. Het ging over God en over de hemel. Het ging over vrede op aarde en over een God die van mensen houdt. Toen het lied uit was durfden we voorzichtig te kijken. We zagen een groot koor van engelen. Een van hen begon te spreken: "Vannacht is vlak bij dit veld, in de stad Betlehem, een kind geboren. Hij is niet zomaar een kind, maar Hij is de beloofde Verlosser. Zijn naam is Jezus!"

We hebben onze schapen zomaar achtergelaten en zijn gaan zoeken. En... we vonden Hem! Weet je waar? In een stal. Daar, achter die heuvel bij de herberg van Shion. In die stal vonden we Hem en we wisten het meteen. Dit is het kind over wie de engelen zongen. Dit is

de Verlosser, onze Verlosser!' Naftali heeft tranen in zijn ogen gekregen. 'Begrijp je het nu Tuvia? Jouw naam is vannacht uitgekomen. Want God is goed voor ons geweest!'

Tuvia staat te trillen op zijn benen. Hij laat zich door zijn knieën zakken en gaat op de grond zitten. Amos laat zich naast hem op een boomstronk zakken. Terwijl de mensen om hen heen weer beginnen te praten, heeft Tuvia het gevoel dat de aarde rondjes draait. Waarom is hij zo van streek? Hij begrijpt het niet...

De mensen om hem heen beginnen tegen Naftali te schreeuwen. 'Houd je praatjes voor je herder!' roept de bakker. 'Je zaait alleen maar heel veel onrust in de stad!'

'Laat ons met rust, Naftali!' roept de smid. 'Waarom zouden wij een Verlosser nodig hebben? Ik hoef helemaal geen Verlosser!' Naftali probeert de mensen nog eens te overtuigen, maar de mensen druipen één voor één af. Dan ziet Naftali Amos en Tuvia. Hij komt naar hen toe en zakt door zijn knieën. 'Wat is er Tuvia? Je bent zo wit!' vraagt hij. Tuvia haalt zijn schouders op. 'Het komt door uw verhaal,' zegt hij. 'Ik wil weten of het waar is. Papa en mama hebben al zo vaak verteld over een Verlosser die ooit zal komen. Is het nu dan echt gebeurd? Hoe weet ik het zeker?'

Naftali legt zijn grote ruwe herdershand op het hoofd van Tuvia. Met zijn andere hand pakt hij Amos bij zijn schouder. 'Jongens, ga naar Hem toe!' zegt hij hees. Zijn stem verradt dat hij nog steeds tranen in zijn ogen heeft. 'Ga Hem zoeken en dan zul je het weten!'

Dan staat hij op en verdwijnt tussen de huizen. De jongens blijven nog een tijd stil zitten. De straten zijn weer leeg. Het is weer rustig op het marktplein. Dan staat Tuvia op. 'Ik ga Amos,' zegt hij. 'Ik wil het zeker weten. Ga je mee?' Amos twijfelt. 'Als alle mensen zeggen dat het onzin is, waarom zou Naftali dan gelijk hebben?' Tuvia schudt zijn hoofd. 'Het is geen onzin. Ik voel het gewoon. Ik wil Hem zoeken. Als je niet mee wilt, ga ik alleen.'

Maar Amos volgt hem al. Samen lopen de jongens de stad weer uit in de richting van de herberg van Shion. De herberg is net buiten de stad en na een kwartiertje lopen zien de jongens het huis liggen. 'Naftali zei dat de Verlosser niet in de herberg is geboren, maar in een stal,' zegt Amos. De jongens lopen daarom niet naar de ingang van de herberg maar lopen om het gebouw heen het veld in. Een paar honderd meter verderop zien ze een kleine schapenstal. Bij de ingang staat een os. Met een touw staat hij vastgebonden aan een paal. Ook zijn er schapen die langs de houten wand van de stal gras eten. De deur van de stal staat op een kiertje open. Opeens blijft Tuvia staan. 'Ik weet niet of ik wel durf,' fluistert hij.



Amos blijft ook staan. 'Als we willen weten of Naftali de waarheid spreekt, moeten we gaan kijken,' fluistert hij terug.

Zachtjes komen Tuvia en Amos steeds dichterbij de stal. Juist als ze eigenlijk niet meer verder durven, steekt een man zijn hoofd om de hoek van de staldeur. Verbaasd kijkt hij naar de jongens. Dan breekt er een glimlach door op zijn gezicht. Hij steekt zijn hand uit naar Tuvia en Amos. 'Welkom jongens, komen jullie om Jezus te zien?' Tuvia knikt. Amos zet een stapje vooruit. 'Naftali vertelde dat Hij de Verlosser is. We willen weten of het waar is,' zegt hij. De man komt naar hen toe. 'Ik ben Jozef,' zegt hij. 'Deze nacht heeft mijn vrouw Maria een zoon gekregen. Hij is haar zoon, maar ook Gods Zoon. Ik mag voor Hem zorgen. Het is een bijzonder kind, want Hij zal de mensen gaan verlossen en troosten. Hoe Hij dat gaat doen weet ik ook niet goed. Dat weet alleen God. Kom maar, dan mag je Hem zien. Hij is net wakker!' Schoorvoetend volgen Amos en Tuvia Jozef in de stal. Daar, op een bed van stro, zit Maria. In haar armen heeft ze een heel klein baby'tje. Tuvia laat zich zachtjes op zijn knieën zakken. Vlak voor Maria en het kind. 'Het is waar, Amos!' fluistert hij. Tranen prikken in zijn ogen. 'Hij is de Verlosser. Ik weet het zeker, ik voel het hier vanbinnen.' Hij slaat met zijn vuist op zijn borst.

Amos knikt. 'We moeten het onze ouders vertellen!' zegt hij schor. De jongens blijven nog een poosje zitten. Heel dicht bij Jezus. Maria kijkt hen aan en streelt over het hoofdje van haar kind. 'Dit is niet alleen ons kind,' zegt ze zacht. 'Jezus is er voor alle mensen! Hij is er ook voor jou, Amos. En voor jou, Tuvia.'

Achter zich hoort Tuvia Jozef zachtjes lachen. Tuvia draait zich om. 'Waarom lacht u?' vraagt hij. Jozef maakt een rondedansje. Zomaar door de stal. Tuvia moet erom lachen en Amos en Maria ook. 'Het is jouw naam! Tuvia... Jouw naam betekent: "God is goed"! En dat is zo waar. God is goed!'

Amos en Tuvia zeggen geen woord tegen elkaar als ze de weg teruglopen via Betlehem naar hun huis. Maar thuis vertellen ze aan hun hele familie wat ze gezien en gehoord hebben. 'Jezus, de Verlosser, is echt gekomen!'

Vier het samen

Met kinderen toeleven naar christelijke feesten



Auteur: Nieske Selles – ten Brinke Uitgeverij: Ark Media ISBN: 9789033817359 Bovenstaand verhaal is met toestemming van Ark Media overgenomen uit Vier het samen.

Kerstvakantie	25 december 2025 t/m 8 januari 2026
Voorjaarsvakantie	14 februari t/m 22 februari 2026
Meivakantie	25 april t/m 3 mei 2026
Zomervakantie	18 juli t/m 30 augustus 2026